

Производството е по чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания.

Постъпила е жалба от Р.Н.Е. с ЕГН:*****, гр.*****, против електронен фиш серия К № *****, издаден от ОДМВР гр. София за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, с който е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50,00 лв. на основание чл.189, ал.4, вр.чл.182, ал.2, т.2 ЗДвП, за нарушение по чл. 21, ал.2, вр.чл.21, ал.1 ЗДвП.В жалбата, жалбоподателят изразява подкрепа на същата, развива доводи, изразяващи несъгласие с наложеното административно наказание в обжалвания електронен фиш, твърди, че ЕФ е неправилен и незаконосъобразен, моли за отмяна на електронния фиш, въвежда довод за изтекла давност.Въззиваемата страна, не заявява становище по жалбата.Районна прокуратура-Елин Пелин, ТО-Пирдоп не взима становище по жалбата.

Районен съд-Пирдоп, като взе предвид доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като провери служебно атакуваното Наказателно постановление, намира за установено следното от фактическа страна:Установи се от събраните по делото писмени доказателства, съдържащи се в приложената административнонаказателна преписка, а именно: Жалба с вх.№ 262000-1337/19.04.2023 г.; Електронен фиш серия К - № *****/13.08.2021г.; Снимка №8765; Оригинал на протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система заедно с оригинал на Докладна записка; Заверено копие от протокол за проверка на мобилна система за видеоконтрол №5-41-20/05.11.2020г.; справка за водач-нарушител, както и не се спори от страните, че административно-наказателната преписка срещу жалбоподателя е образувана по повод съставения срещу жалбоподателя ЕФ за установено нарушение по чл.21, ал.2, вр.ал.1 ЗДвП, затова, че на 13.08.2021 г. в 09:27 часа в обл. София, извън населено място с въведено ограничение на скоростта с пътен знак В-26-40 км, с посока на движението от гр.София към гр.Бургас, с МПС Нисан Джук с регистрационен № *****, жалбоподателя е извършил нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство №TFR1-M # 508, като установената скорост е 54км/час, при разрешена скорост-40 км/час, като превишаването на разрешената скорост е с 14 км/час. В ЕФ е отразен приспаднатия толеранс от 3км/час.

Изложената фактическа обстановка съдът приема въз основа на приложените и приети по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът извежда следните правни изводи:Подадената жалба е допустима, ЕФ е връчен на жалбоподателя на 04.04.2023г., като жалбата срещу същия е подадена по пощата с клеймо от 18.04.2023 г.Въз основа на служебно извършената проверка по законосъобразността на обжалвания електронен фиш (ЕФ), както и по отношение на конкретните оплаквания, сторени от жалбоподателя в жалбата, съдът намира, че в хода на административно-наказателната процедура са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Административно-наказателното производство не е започнало, протекло и приключило съобразно с процесуалните изисквания на ЗАНН. Правилно в електронния фиш е посочено превишение спрямо намалената скорост при отчитане на толеранса. Съдържанието на ЕФ е определено в изчерпателно посочените законови реквизити и в одобрения от министъра на вътрешните работи образец, приложен по делото. Същите са посочени в 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП, а именно: Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, респективно ползвателя на същото, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Образецът

на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. Въззивната инстанция намира, че обжалваният електронен фиш не съдържа всички законови реквизити, а именно мястото на извършване на нарушението, посочено в процесния ЕФ единствено като „Обл. София“, като същата област обхваща районите на девет въззивни съдилища в районна на Административен съд-София област, същевременно не се установиха сочените от жалбоподателя липси на реквизити, като следва да се отбележи, че посочването на точния вид на техническото средство не е част от реквизитите на електронния фиш. Видно от приетото като доказателство по делото писмо на Български институт по метрология по посоченият в процесния електронен фиш индивидуализиращ номер на техническото средство може да бъде направена справка за релевантната информация за ангажирането на отговорността на жалбоподателя. За пълнота следва да се посочи, че разпоредбата на чл.189, ал.4, изр.1 от ЗДвП предвижда, че при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Изписването в разпоредбата на чл.189, ал.4, изр.1 от ЗДвП „в отсъствието на контролен орган и на нарушител“, е пояснение, което се отнася до електронния фиш, а не до техническото средство. Аргумент за това, е че няма как нарушението да е установено и заснето в „отсъствие на нарушител“, защото в противен случай няма да има нарушение. Съдът счита, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява техническата изправност на автоматизираното техническо средство, с което е установено и заснето нарушението, както и факта, че същото е преминало съответна последваща проверка. Факт е, че е налице разминаване в стойностите на фиксираната скорост и превишението по електронния фиш и по разпечатката от техническото средство, като е отбелязан допустимият толеранс. По делото има доказателства разликата да се дължи на толеранс (в представения протокол за проверка на БИМ е посочена възможна грешка при измерването на скоростта +/- 3км. до 100 km.h. и +/- 3 % над 100 km.h.), като съдът приема, че разликата се дължи именно на приспадната допустима грешка, и в този смисъл правото на защита на санкционираното лице не е нарушено, защото „разминаването“ не води до приложение на по – тежък състав на нарушение. Правилно е посочена санкционната разпоредба в електронния фиш. Но обжалваният електронен фиш не съдържа всички реквизити, изискуеми от чл.189, ал.4 от ЗДвП, както беше посочено по-горе, което прави и основателността на жалбата, макар и по други съображения. Макар и чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, да предвижда, че влезият в сила електронен фиш се смята за влязло в сила наказателно постановление, това приравняване следва да се приеме само относно последиците, с които се ползват влезите в сила наказателни постановления и електронни фишове. Това е така, защото законодателният смисъл на процедурата по чл.189, ал.4 от ЗДвП следва да бъде тълкуван в нейната взаимна връзка с дефиницията на понятието „електронен фиш“, дадена в § 6 т. 63 от ДР на ЗДвП, съгл. която „електронен фиш“ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система, въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства“. Нарушението в случая се установява с електронна система. Следователно е неправилно правилата и процедурата за съставяне на актове и наказателни постановления по ЗАНН механично да се пренасят и по отношение на електронния фиш, тъй като това би било в противоречие с технологията на тази система и би направило всеки един електронен фиш незаконосъобразен. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че съгласно Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015г. постановено по тълк. дело № 1/2014г на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи. Давността се прилага служебно, като държавата губи материалното си право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложеното му наказание, като се погасява наказателната отговорност и то на свой ред прави

наказателното производство недопустимо. С диспозитива на същото тълкувателно постановление изрично е прието, че разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. Погасяването на наказателното преследване е уредено в глава IX-та от НК, като сроковете са обусловени от вида и размера на предвиденото за съответното нарушение наказание. За извършване на описаното в наказателното постановление нарушение, както към момента на извършването му, така и към настоящия момент законодателят предвижда налагане на административно наказание „глоба“. Съгласно приложимата към настоящия случай разпоредба на чл.80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, ако е изминал срок по-голям от три години, а според чл. 81, ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Давността спира, когато започването или продължаването на разследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт и се прекъсва с всяка предприета от надлежните органи дейност спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. Видно от съдържанието на посочените по-горе норми, за изтичането на предвидената от законодателя абсолютна погасителна давност се следи само когато се установи, че не е изтекла давността по съответният текст на чл.80, ал.1 от НК /обикновена давност/. В конкретния случай, деянието е довършено на датата, на която е извършено и същата е посочена в ЕФ – 13.08.2021г. ЕФ е приравнен на НП, същия би следвало да е съставен на **13.08.2021г.**, но в приложената справка по делото на л.14, т.8, се установява, че за дата на съставянето му е посочена датата 24.09.2021г., която не кореспондира с установената по делото, като ЕФ е връчен на 04.04.2023г. Следователно, ако бъде отнесена към датата на довършване на твърдяното нарушение - 13.08.2021г. абсолютната погасителна давност /четири години и половина/ изтича на 13.02.2026г. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че към настоящият момент не е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.81 ал.3 вр. чл.80 ал.1 т.5 от НК. Не са налице и предпоставките за отмяна на наказателното постановление, поради изтекла обикновена давност по чл.80 ал.1 т.5 от НК. Това е така, тъй като от датата на издаване на наказателното постановление на 13.01.2021г., респективно 24.09.2021 г., от който момент давността е започнала да тече, не се установи по делото да е била прекъсвана и да е текъл нов давностен срок, до датата на връчването на наказателното постановление на санкционираното лице – 04.04.2023г., не е изтекъл срок по-голям от три годишния такъв, предвиден в чл.80 ал.1 т.5 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН, т.е. обикновената погасителна давност за административнонаказателно преследване не е била изтекла, като следва да се отбележи, че с връчването на наказателното постановление е прекъсната давността, тъй като същото е извършено преди изтичане на срока по чл.80 ал.1 т.5 от НК.

Настоящият състав намира, че наложената на жалбоподателя глоба в размер на 50,00 лв. по реда на чл.189, ал.4, вр.[чл. 182, ал.2, т.2 от ЗДвП](#), за нарушение на нормата на [чл. 21, ал. 2, вр.ал.1 от ЗДвП](#), следва да бъде отменена.

Мотивиран от изложеното, Районен съд-Пирдоп, първи състав, постанови решението си.